עין משפט נר מצוה

עד שלא יגיע שליש לבור למודים. ופעמא לפי שאריך לשוח עם הלבור שלא יראה כבופר במי שהתחיל בו והוא הדין במי אם יגיע למודים כשאינו לבור יגיע למודים דשפיר דמי מיון שהוא משתחוה עם תכיריו לכל לון גמרא פסיקא ליה כי האי גוונא הלכך אם לא הגיע לבור ולבור. בין בראשונה בין בשניה היה עם הלבור כגון עשרה אחר עשרה וזה עמהם בשתיהן שאם שהתפלל עם הראשונים: רב הונא סבר. יחיד המתפלל עם הלבור אומר קדוש תורה אור לף על פי שיחיד אומר מודים אם אינו אומרו עם הלבור הרואה את בולם מורעים והוא אינו מורע ראה בעבר במי מפסיק לא פסיק: תפלתו לקדושה לעונות עם הלבור וכן למודים: במשנה תורה דרים. והאי קרא במשנה תורה הוא נאמר: "מכשפה לא תחיה". ולא פירש באיזו מיתה תמות ונאמר אצלו "כל שוכב עם בהמה מות יומת": סמכו ענין לו. סמכתו פרשת מכשפה לא תחיה לשוכב עם בהמה: מה שוכב עם בהמה בסקילה. כדאמרינן לה בסנהדרין פרק ד' מיתות (דף נד:) בגזרה שוה דתקרוגו דהכא מכי הרוג תהרגנו דמסית לף מכשף בסקילה: אמר ליה רבי יהודה וכי מפני שסמכו הענין. לשוכב עם בהמה עליה זה המכשף לסקילה שהיא חמורה מכל מיתות שבתורה אלא מקרא מפורש בו לוב וידעוני בכלל. "לא תחיה" דכל המכשפים היו ולמה יצאו בפני עצמן כשהפריש לסקילה כדכתיב "באבן ירגמו אותם דמיהם בם" להקיש אליהם את כל הכלל שזו מדה בתורה שכל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא: זב שרצה קרי וכו'. לענין טבילה שתקנו עזרא לבעלי קריין לעסוק בתורה קודם ולאחר ממתים לא הגיע וקאמר הכא דאם יש לו טומאה אחרת עם הקרי שאינו יכול ללאת ממנה בטבילה זו כגון זב ודאה שהם ממתים טומאתם שבעה אפילו הכי צריך לטבול לקריו קודם שיעסוק בתורה: פולטת שכבת זרע. הרי היא כבעל קרי: ורבי יהודה פוטר. (ה)אם אפילו דאין טבילה זו מטהרתו מכל וכל: המשמשת למלן קדני לה. להשמיענו כח מי הוצרכו לאלוקבה: תלינמא לרבנן. לאודיעך כאן דמחייבי בה: הבעלת זב שרצה קרי. שקדמתו טומאתה הזיבה מעיקרא: דמעיקרא. בשעה שרצה קרי לאו בר טבילה הוא, ומחייבי ליה רבנן טבילה לקרי לדברי תורה:

משמשת

לו לבור ולבור

מסירת הש"ס

(ה) רש"י ד"ה ור' יהודה פוטר דקסבר דאין: (ב) תוס' ד"ה מוסף אלא בא ומלאן מתפללים משמע בירושלמי פרק מי שמתו דגם זו המימרא כתובה שם ולא הזכיר של מוסף כלל: **אין** יחיד מתפלל קדושה. וכן הלכה לבל המתפלל י"ח עם החזן לכשיגיע ש"ץ לקדושה יאמר עם השליח לבור נקדש, וכל הקדושה משלם יכול לענות עם הלבור דאין זה קרוי יחיד: ונחזי

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ור' יהודה פוטר דקסבר דאין: (ב) תוס' ד"ה מוסף אלא בא ומלאן מתפללים משמע בירושלמי פרק מי שמתו דגם זו המימרא כתובה שם ולא הזכיר של מוסף כלל: **אין** יחיד מתפלל קדושה. וכן הלכה לבל המתפלל י"ח עם החזן לכשיגיע ש"ץ לקדושה יאמר עם השליח לבור נקדש, וכל הקדושה משלם יכול לענות עם הלבור דאין זה קרוי יחיד:

נוסחא/מבנה

ב' לענות בקדושה ובברכה בית הכנסת ומבאן ג' דבור מתפלליה כי"ג אינו יתברך בקהל תפלה שלו

תת נוסחא

קדושה ב' ג'

רב נסים גאון

ר' יהודה דאא דרש סמכין בכל התורה ובמשנה תורה דרש. פירשו לשנא דמילתא בפרק פ"ב נשים (דף ד) ואמרי ובמשנה תורה מאי משנא דרש אבנית אימא דמוכח אבנית אימא משום דמתנה:

נוסחא

הסקה בטהרה עשרה דברים
1 - קדושה
2 - יראו שמו הגדול מבורך

[לוי ל"ל ור"ש בן לקיש ופי' כמוהה קיה:]

נוסחא (דף כב:)

בעל קרי

בדברי תורה

תקנת עזרא

מבנה

קדושה ת"ל הא דאמרא מאשנתנו דר"יוחנן

סוגר בעל קרי מותר בדברי תורה

נוסחא (בסוגריים)

ג' דברים שמתיר בעל קרי לתורה: 1 - בכל התורה 2 - במשנה תורה

[פי' תוס' יבמות דף ד. ד"ה וכי מפני ותוס' קידושין נב. ד"ה וסמיך ליה]

[מיכה הכן ליתה בכ"י]

מגילה דף כג:

[שם ע"ש סמכו עד: ע"ש]

[ל"ל ואתיא עדה עדה דכתיב עד פחי לעדה הרעה הזאת מה להלן וכו' כך ליתה במגילה]

[פי' תוספות ב"ק פב: ד"ה אחת]

[פסחים כח:]

יבמות דף ד'

יבמות ד. לז. ע"ש בתשובה

דברים כב

[קדו' ל. ע"ש]

דברים ד

[ל"ל נדה]

נקמן ס.

[ל"ל נדה]

[ל"ל נדה]

[ל"ל נדה]

משמשת

מי שמתו

מי שמתו אור לף על פי שיחיד אומר מודים אם אינו אומרו עם הלבור הרואה את בולם מורעים והוא אינו מורע ראה בעבר במי מפסיק לא פסיק: תפלתו לקדושה לעונות עם הלבור וכן למודים: במשנה תורה דרים. והאי קרא במשנה תורה הוא נאמר: "מכשפה לא תחיה". ולא פירש באיזו מיתה תמות ונאמר אצלו "כל שוכב עם בהמה מות יומת": סמכו ענין לו. סמכתו פרשת מכשפה לא תחיה לשוכב עם בהמה: מה שוכב עם בהמה בסקילה. כדאמרינן לה בסנהדרין פרק ד' מיתות (דף נד:) בגזרה שוה דתקרוגו דהכא מכי הרוג תהרגנו דמסית לף מכשף בסקילה: אמר ליה רבי יהודה וכי מפני שסמכו הענין. לשוכב עם בהמה עליה זה המכשף לסקילה שהיא חמורה מכל מיתות שבתורה אלא מקרא מפורש בו לוב וידעוני בכלל. "לא תחיה" דכל המכשפים היו ולמה יצאו בפני עצמן כשהפריש לסקילה כדכתיב "באבן ירגמו אותם דמיהם בם" להקיש אליהם את כל הכלל שזו מדה בתורה שכל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא: זב שרצה קרי וכו'. לענין טבילה שתקנו עזרא לבעלי קריין לעסוק בתורה קודם ולאחר ממתים לא הגיע וקאמר הכא דאם יש לו טומאה אחרת עם הקרי שאינו יכול ללאת ממנה בטבילה זו כגון זב ודאה שהם ממתים טומאתם שבעה אפילו הכי צריך לטבול לקריו קודם שיעסוק בתורה: פולטת שכבת זרע. הרי היא כבעל קרי: ורבי יהודה פוטר. (ה)אם אפילו דאין טבילה זו מטהרתו מכל וכל: המשמשת למלן קדני לה. להשמיענו כח מי הוצרכו לאלוקבה: תלינמא לרבנן. לאודיעך כאן דמחייבי בה: הבעלת זב שרצה קרי. שקדמתו טומאתה הזיבה מעיקרא: דמעיקרא. בשעה שרצה קרי לאו בר טבילה הוא, ומחייבי ליה רבנן טבילה לקרי לדברי תורה:

משמשת

לו לבור ולבור. בין בראשונה בין בשניה היה עם הלבור כגון עשרה אחר עשרה וזה עמהם בשתיהן שאם שהתפלל עם הראשונים: רב הונא סבר. יחיד המתפלל עם הלבור אומר קדוש תורה אור לף על פי שיחיד אומר מודים אם אינו אומרו עם הלבור הרואה את בולם מורעים והוא אינו מורע ראה בעבר במי מפסיק לא פסיק: תפלתו לקדושה לעונות עם הלבור וכן למודים: במשנה תורה דרים. והאי קרא במשנה תורה הוא נאמר: "מכשפה לא תחיה". ולא פירש באיזו מיתה תמות ונאמר אצלו "כל שוכב עם בהמה מות יומת": סמכו ענין לו. סמכתו פרשת מכשפה לא תחיה לשוכב עם בהמה: מה שוכב עם בהמה בסקילה. כדאמרינן לה בסנהדרין פרק ד' מיתות (דף נד:) בגזרה שוה דתקרוגו דהכא מכי הרוג תהרגנו דמסית לף מכשף בסקילה: אמר ליה רבי יהודה וכי מפני שסמכו הענין. לשוכב עם בהמה עליה זה המכשף לסקילה שהיא חמורה מכל מיתות שבתורה אלא מקרא מפורש בו לוב וידעוני בכלל. "לא תחיה" דכל המכשפים היו ולמה יצאו בפני עצמן כשהפריש לסקילה כדכתיב "באבן ירגמו אותם דמיהם בם" להקיש אליהם את כל הכלל שזו מדה בתורה שכל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא: זב שרצה קרי וכו'. לענין טבילה שתקנו עזרא לבעלי קריין לעסוק בתורה קודם ולאחר ממתים לא הגיע וקאמר הכא דאם יש לו טומאה אחרת עם הקרי שאינו יכול ללאת ממנה בטבילה זו כגון זב ודאה שהם ממתים טומאתם שבעה אפילו הכי צריך לטבול לקריו קודם שיעסוק בתורה: פולטת שכבת זרע. הרי היא כבעל קרי: ורבי יהודה פוטר. (ה)אם אפילו דאין טבילה זו מטהרתו מכל וכל: המשמשת למלן קדני לה. להשמיענו כח מי הוצרכו לאלוקבה: תלינמא לרבנן. לאודיעך כאן דמחייבי בה: הבעלת זב שרצה קרי. שקדמתו טומאתה הזיבה מעיקרא: דמעיקרא. בשעה שרצה קרי לאו בר טבילה הוא, ומחייבי ליה רבנן טבילה לקרי לדברי תורה:

משמשת

[ל"ל נדה]

[ל"ל נדה]

[ל"ל נדה]